

SUMARI

T'hauries de casar, home	7
Boy meets girl	19
Una festa qualsevol.....	25
Tot va començar en un sopar.....	37
Era Nadal	51
La veïna	61
Entre Hockney i Picasso	67
Queen of the supermarket.....	79
La nena del milió de dòlars	87
El confinament	95
Els semàfors no li van bé a ningú	105
Això no va enlloc.....	113
Això es posa seriós	119
Posa un pla de pensions a la teva vida.....	125
Raval.....	137
Caminar és bonic, però fa mandra.....	151
Una bicicleta anglesa	163
Lola.....	177
Tomàquets.....	185

T'HAURIES DE CASAR, HOME

L'INDÍBIL I LA CARME ES CASAVENT. Sempre m'havia fet excessiva gràcia que aquell noi es digués Indíbil. Era un dels millors amics de la Sònia, juntament amb la Carme. D'aquells de "la colleta" de tota la vida. S'havien conegut a l'institut i, curiositats de la vida, no sols se seguien saludant sinó que a sobre eren amics. Estava clar que la gent de Barcelona no era d'aquest planeta. Jo, si veia algun company de l'institut, mirava el mòbil o feia veure que, per alguna gràcia divina, tenia moltíssimes diòptries i no veia ningú pel carrer. Evitava de totes les maneres saludar aquells que, temps enrere, havien sigut els meus amics de l'institut. En canvi, la Sònia era diferent. La Sònia sospirava per veure els seus companys i repetir mil i una vegades aquelles anècdotes que mai més tornarien. Les recordava totes, la de la professora de ciències quan en Claudi li havia posat xinxetes a la cadira i ella s'hi havia assegut; la d'aquell noi que no coneixien que havia caigut per les escales del centre, i la que més m'agradava a mi, la d'aquell rumor sense proves de la professora de matemàtiques amb el de tecnologia. Es veu que ella s'havia quedat embarassada del professor novell de tecnologia. No arribava ni als vint-i-cinc i ella ja estava en el minut noranta-dos de la fertilitat. Ves quines coses.

D'entrada, he de dir que a mi no m'agradaven les cites de *parejitas* i sí, remarco el *parejitas*, així en castellà perquè sempre m'havia fet la sensació que era la paraula exacta, sonava molt a *cutre*. *Cena de parejitas, comida de parejitas* i un llarg de diminutius tremendament absurds que sortien de qualsevol persona que, el que volia fer, era presumir de la seva parella per molt que no estiguessin bé. Ei, així ho veia i així ho veig. Una lluita acarnissada per saber qui dels dos s'ha quedat el millor, partint de les possibilitats que tenien per triar. La Sònia sempre em deia que era absurd, que era un cínic i molts més impropis, però sentia que es tenia la necessitat de demostrar que la vida no era tan desgraciada al costat d'aquella persona.

De totes maneres, tal com anava dient, teníem *cena de parejitas* amb l'Indíbil i la Carme. Ja feia molts anys que ens coneixíem. Ens havíem fet fins i tot amics.

Amb l'Indíbil compartíem la passió per algunes sèries dels noranta i de música dels vuitanta. El cas és que no compartíem els gustos i discutíem. Ens agradava. Era una discussió interessant.

—Et dic jo que el *Joshua Tree* no és el millor disc dels U2. Mira que no m'agraden gens, però el millor és l'*Achtung Baby*, fins i tot el *How to Dismantle an Atomic Bomb*, tot i que ja era més nou i comercial —deia l'Indíbil fent-se l'espavilat.

—Sí? Doncs jo m'atreviria a dir que no en tens ni puta idea, ni de música ni d'U2, perquè repeteixes el que diu la majoria de gent —li deia amb una mica de gràcia per picar-lo.

—I què? Què me'n dius dels Simpson? Només tenen les onze primeres temporades bones, després és una absoluta merda.

—Vols saber el que és una merda? La teva puta cara és una merda —li deia amb ràbia.

Llavors l'Indíbil es posava a riure. Continuàvem amb aquelles teories i no fèiem gens de cas a la Sònia i la Carme, que aprofitaven per parlar de les seves coses i posar-se al dia.

Cada vegada que quedàvem amb ells i marxaven, notava la mateixa sensació. Sentia que no tenia l'edat per fer allò. No dic que no m'agradés, però encara no tenia l'edat. Encara havia de fer més coses abans de complir els trenta. No ho sé, sortir més de festa, esperar que em tiressin la canya en una discoteca o anar al casino de la Vila Olímpica i sentir-me culpable d'haver dilapidat dos-cents euros amb el sou de merda que tenia. No tenia edat per parlar de coses que s'havien de comprar, que si els pisos estaven molt cars, que si nosaltres érem la generació que no podria tenir fills, que de què ens havia servit estudiar i tot aquell bla, bla, bla innecessari.

Després de servir els cafès, ens vam tornar a asseure a la taula. Ens vam encendre uns cigarrets, tot i que a la Sònia no li feia molta gràcia perquè tenia raó. Aquell menjador no era apte per a fumadors, es quedava el fum flotant, vagant sense rumb per la casa, s'impregnava als llibres, a la televisió i fins i tot a l'ànima.

En acabar, la Carme, la qual anava amb un vestit marro precios i amb molta seguretat davall de les celles, es va aixecar, somrient. Jo ja em temia el pitjor. Segur que ens feien pagar per alguna cosa.

—*Bueno*, nois. L'Indíbil i jo hem volgut quedar amb vosaltres per dir-vos... que ens casem!

Em vaig preguntar quantes vegades hauria dit això, hauria fet veure la mateixa sensació de felicitat, hauria aixecat el braç dret com en Freddie Mercury i hauria fet la mateixa onomatopeia estrident com a símbol de felicitat.

A la Sònia, en canvi, se li van il·luminar els ulls.

—Què?? Us caseu?? No m'ho puc ni creure, felicitats!
—Va dir bocabadada.

—Felicitats, *majos* —vaig dir encenent un altre cigarret.

La Carme es va apropar a mi i em va abraçar. Se la notava contenta, desprenia fins i tot una energia vibrant per l'hora que era. Em va abraçar com buscant la meva aprovació, com si realment importés l'opinió de l'actual company de vida de la Sònia. Fins i tot podria dir que va ser força dolça aquell moment. Seguidament va venir l'Indíbil després d'abraçar la Sònia i viceversa.

—La veritat és que hem pensat que ja era el moment per fer-ho, al cap i a la fi, fa molts anys que ens coneixem totes les vergonyes. Un dia ens vam aixecar i vam dir: bah, per què no? —va justificar l'Indíbil.

—Ah, és clar, que dius això com qui decideix canviar el paper de vàter per un de més bo, no? Collons, noi.

—Ai, calla Joan, ho has d'espatllar, tu ara... És una notícia preciosa. Digues que sí, feu molt bé, em feu molt feliç, la veritat.

—No deu ser una indirecta, no?

—Mira, Joan, de veritat t'ho dic, eh? Que no tot és el teu melic, eh? —va dir la Sònia rient mentre em feia un petó—. Ai, si fossis com l'Indíbil, que mira que et costa ser “carinyós”!

I em va fer un altre petó, en senyal que nosaltres, malgrat que no ens poguéssim casar perquè amb prou feines podíem sobreviure, ens seguíem estimant, tant o fins i tot més que ells. Era un dels clàssics dels sopars de *parejitas*.

—De fet, havíem pensat que la Mireia fos un dels testimonis i en Joan sortís a fer algun discurs així graciós. Ja sabem que últimament no escrius gaire, però bé, al cap i a la fi és la teva cosa, no? Ens agradaria que sortissis, amenitzessis una mica la gent abans que ens casem i sigui *algo* molt relaxat. De fet, Sònia, si tu vols, també pots pujar amb ell, pot ser divertit.

—Sí, *bueno, bueno*, molt bé, però Joan, si us plau, res de polles, mamades i humor de cunyat, que ens coneixem. Fes-ho com tu saps —va obligar la Carme.

—O sigui que ja m'esteu censurant abans que comenci a fer res, no?

—Mira, més o menys. Que no és una trobada al Bar Lleida, eh? És una boda. No, una boda no, la nostra boda —va respondre la Carme.

—D'acord, d'acord —vaig dir amb certa frustració mentre m'acabava la cigarreta.

—Molt bé, així m'agrada. A veure, el cas és que l'Indíbil i jo, ens casem aviat, molt més aviat del que pensàvem. En un mes o així. Ho hem de fer tot ràpid... perquè esperem un nen!

—Mare de Déu! Però quina il·lusió, hòstia! —va respondre la Sònia a punt de plorar.

—Collons, noi, vas per la via ràpida, eh? —li vaig dir al temerari de l'Indíbil—, qualsevol diria que t'estàs morint o alguna cosa.

—Bé, veuràs, en referència a això...

“Merda, merda, merda”, vaig pensar. Cagada total. Però per què la Sònia voldria tenir un fill amb algú que s'estava morint?

—... que no! Que és broma, ruc! Ha, ha, ha! T'ho havies cregut, no? —Respirava alleujat després d'haver fet una broma que potser no tocava.

—Ja m'imaginava que era alguna rucada teva.

Vam seguir rient una mica més, bevent més del que havíem de beure i fumant més en aquell menjador que feia olor de tabac ros de mala qualitat. La Sònia va posar una mica més de música i, com si fóssim en un anunci d'un banc o de l'Ikea, vam començar a ballar de la manera més barroera possible.

Finalment, ens vam acomiadar. La Carme em va fer un petó molt especial, tendre, com un petó generacional. Deixava de ser aquella noia amb la qual anàvem per Sant Joan a beure San Miquels i tenir una ressaca horrible a ser una persona responsable d'una vida. Es notava. L'Indíbil

em va fer una abraçada més forta del normal, d'aquelles que acaben acompanyades d'un terrible *machote* o alguna frase de la mateixa índole. En marxar, es va sentir el silenci dels plats que ens esperaven per rentar i les conspiracions de la Sònia.

—Ai... —va sospirar.

—Què vols? —li vaig dir intrigat.

—Ens fem grans...

—No. Es fan grans ells. Nosaltres encara tenim oportunitats.

—De què?

—De trobar una altra persona més jove i seguir fent el que fèiem.

—Imbècil —va respondre la Sònia afectuosament.

Rentàvem els plats els dos. Jo els fregava i ella els recollia, encara en teníem per una estona ben llarga.

—Doncs ja ho saps, tens feina ara amb el discurs.

—Hòstia... és veritat. No tinc gens de ganes de fer-ho.

—Ja, però ho has de fer.

—I si demà dic que no?

—No siguis *cutre*, home, ho has de fer, hagueres dit que no.

—*Bueno*, tinc temps. Ja pensaré alguna cosa.

I efectivament no vaig pensar res fins a l'últim moment. Bé, sí que ho pensava, però realment pensava que tenia temps i que res del que estava escrivint era graciós i, per conseqüència, això em provocava uns nervis al baix ventre que em mataven per dins. Ja de mena tenia problemes amb el meu magnífic trànsit intestinal, però, sense exagerar, potser feia més de cinc dies que no anava al lavabo.

—Joan, ja ho tens?

—No, clar que no ho tinc! Clar que no ho tinc!

—Hòstia puta, Joan, hòstia puta! *En sèrio? En sèrio?* Però si tenim la puta boda avui. Com no has pogut escriure alguna cosa en un mes?

—No ho sé, volia ser divertit i m'he adonat que no tenia ni puta idea de ser-ho. No ho soc.

—Clar que ho ets, no veus que sempre fots el ridícul?

—Ves a la merda!

—Això, això, tu insulta'm, ara —va respondre la Sònia—. Va, condueixo jo i tu vas pensant alguna cosa. És que mira que n'ets, de ruc!

La boda era en algun lloc del Penedès, no sabia ben bé el nom ni tampoc m'importava, era en un mas perdut de la mà de Déu, d'aquells que no t'ho esperes i després acaben sent com tots els terrenys preparats com a bodes, però estava bé, era bonic.

Feia una calor horrorosa, i no la típica calor d'estiu, no, una calor infernal, la Sònia suava per tot arreu. Jo tenia unes rodanxes de la mida d'un senglar a les aixelles i només podien passar dues coses: o em deixava posada l'americana durant tota la puta festa o deia que era l'última moda d'aquella temporada.

Estava molt nerviós, la veritat. No havia fet res, no m'havia preparat res i m'havien encarregat ser divertit, enginyós, *trapelleta*, fins i tot. I no tenia res. Però bé, el capellà em va donar pas i em vaig decidir a pujar.

Vaig fer broma amb els micròfons. Semblava que agradava.

—Psst, psst, eeei sí! Eiii sí! Provant, provant, un, dos, un dos, melons a tres euros, melons a tres euros el quilo, sí, sí, provi'ls, provi'ls.

M'estava fent pesat, llavors ja vaig començar.

—Bona tarda a tothom, amics meus i no amics. No sé si sabeu on sou o no. A mi m'han enganyat, com suposo que també a l'Indíbil.

Vaig esperar el silenci a veure si reia el públic més vulgar i efectivament va funcionar.

—Sí, sí, l'han enganyat, això és un segrest subtil, perquè primer et demana si la pots acompanyar a casa dels pares, després si et quedes a dinar, i finalment, no te n'adones i

només espera vuit anys per lligar-te amb el que té entremig de les cames i no deixar-te escapar mai més.

Silenci. M'havia passat, potser, silenci absolut. A primera fila hi havia els pares de la Carme. La mare feia molt mala cara i el pare va començar a riure molt fort.

—Té raó! —va contestar el pare.

Va començar a riure tothom. Estava salvat.

—Però bé, que l'Indíbil no es queda curt. Entre el nom que té i el pocapena que és, trobo que ha tingut massa sort en trobar la Carme. No seré jo el que diré que no se la mereix... Però no se la mereix.

Algú del públic va riure. Pocs.

—Intentaré no allargar-me més i arribar a la frase que agradarà a la gran part de divorciades i núvies primerenques que busquen l'amor. En definitiva, que després de tot aquest camí que han recorregut, estic segur que es miraran l'un a l'altre i de sobres sabran que val la pena. Sí, sí, val la pena haver fet tot això. La complicitat que tenen, la màgia que es va perdent i, sobretot, haver pogut sobrepassar la monotonia i convertir-la en bons moments fa que jo, com a jugador empedreït, aposti profundament per aquesta relació i, com també vosaltres, segur que sabem que tot això valdrà la pena. Així que toca brindar per ells i per tots nosaltres, que bastanta calor estem passant a la Casa del Senyor. Bona festa i per molts anys més, parella!

La gent va començar a aplaudir amb emoció. La veritat és que no havia quedat gens malament. Havia sigut bastant enginyós dins de les circumstàncies. Matx, set i cap a casa.

—De la que t'has lliurat, *nene* —va dir la Sònia.

—Calla, calla, que m'he tret un pes de sobre.

Estava passant-ho fatal. Literalment, m'estava a punt de treure un pes de sobre, ja que el meu organisme va tenir la necessitat exacta d'anar al lavabo en aquells moments. La Sònia em va veure i em va començar a ventar amb un ventall.

—Què et passa?

—He d'anar al lavabo.

—Ara? *En sèrio*, Joan, ara?

—Mira, no puc fer-hi més.

—Aguanta't. Aguanta't que no et passarà res.

—Però...

—Que t'aguantis!

I això vaig fer. Intentava respirar el just i necessari. Finalment, em va passar, ja tindria un altre moment.

La cerimònia va continuar. Els típics parlaments, les típiques converses abans de menjar, uns còctels de rigor i una posta de sol fantàstica. La gent s'abraçava i tothom ballava i cantava d'alegria. Semblava com el missatge utòpic que llencen les sectes del que hauria de ser la nova societat. Durant el sopar, l'alcohol ja va començar a funcionar per les taules. La gent encara deia més bajanades de les necessàries. A mi em feia gràcia, ja que, al cap i a la fi, no deixava de ser una oportunitat daurada per dir el que realment pensava.

—Molt divertit el discurs, eh? —va dir una dona que no coneixia de res.

—No, realment era just. Però igualment, gràcies.

—No, home, no. Que estava molt bé.

—Me l'acabava d'inventar, estava fet per anar a fer riure la gent estàndard de la cerimònia.

La dona, quasi beguda, no va saber què més dir i va marxar.

Finalment, als cafès ja em van tornar a venir els fantasmes del passat, i mai més ben dit. Era moment d'anar al lavabo.

—Sònia, me'n vaig.

—On?

La resta de la taula mirava.

—He de marxar.

—No, home, no. No marxis ara, que la... —intentant esbrinar el nom.

—Raquel —va respondre la protagonista.

—Això, la Raquel ens està explicant com es va fer amiga de la Carme mentre estudiaven juntes a l'escola d'idiomes.

—Bé, doncs res de l'altre món. Anàvem juntes a classe, ens havien assegut per ordre del cognom i clar, jo Heredia i ella Hernández, doncs ens havia de tocar per nassos.

—Ostres, és una història digna d'una novel·la —vaig respondre amb ironia.

—Ha, ha, ha. La veritat és que no és molt emocionant, però sí que ho és després. Vam fer bona amistat, ens en vam anar de viatge a Bari.

—On cau, això? —vaig respondre.

—Al sud d'Itàlia.

—Carai, quina amistat. No em passaria mai pel cap fer-me amic d'algú a l'escola d'idiomes.

—Va com va, això —va respondre ella tremendament simpàtica.

—Molt bé. Ara sí que si no us sap greu, m'escapo.

Jo suant, com si dos drogoaddictes m'estiguessin apuntant amb una xeringa, em disposava a anar amb tota la calma del món al lavabo. No podia anar molt de pressa, però si seguia amb aquell pas, em recordarien tota la vida per un incident execrable. Vaig arribar al lavabo d'homes. La cosa més grollera i desgraciada que havia vist en molt temps. Com era possible? De debò ho dic. Com era possible que encara no haviem ni sopat i ja no hi havia paper, no hi havia sabó, feia olor de vòmit i de suor de funcionari jubilat i a sobre, encara hi havia com trossos d'algun menjar arrodonint la tassa del lavabo. Fins i tot semblava que ho havien fet a propòsit, ja que tenien forma de somriure adolescent.

“A la merda, me'n vaig al de les dones”, vaig pensar. “Serà molt.” I això és el que vaig fer. Estava segur que pitjor no podia estar.

Així, intentant no embrutar l'ecosistema femení, em vaig endinsar en un dels lavabos com si estigués buscant

una aventura digna. Els detalls, evidentment, no cal expressar-los. El que puc dir és que estava tan nerviós que no podia sortir res. No hi havia manera. Després d'uns minuts de pau, vaig sentir un fort cop de porta i uns plors. Eren uns plors llargs, sostinguts i dolorosos.

—M'he equivocat, *tia*, és que m'he equivocat —deia algú plorant a raig.

No se sentia cap resposta a l'altra banda.

—Com ho he pogut fer? Si jo ja no les tenia totes, *tia*, és que no les tenia totes. Me l'estimo molt, ja ho saps, moltíssim, i és un encant de *tio*, però no ho hauria d'haver fet. És que no ho hauria d'haver fet.

No em vaig moure ni un mil·límetre, quasi ni respirava.

—Com he pogut fer això amb tan poc temps?

—Tranquil·la. No passa res. Estàs nerviosa ara, dona. És molt recent. És normal, t'has posat nerviosa.

Aquella veu em sonava.

—Que m'he posat nerviosa? Que estic esperant un *crio* de l'Indíbil, *tia*, que estic esperant un puto *crio* de l'Indíbil.

—En principi era normal. Fa molts anys que esteu junts.

—Però com ha de ser normal? Com ha de ser normal? M'ho expliques? Si jo ja tenia pensat deixar-lo, *tia*, que ets tu la que fa massa temps que m'agrades, Raquel, hòstia. Que des del viatge de Bari, *joder*, des del puto viatge de Bari que ens estem veient.

Silenci. Per part dels tres. De sobte, la Raquel comença a riure.

—I què? Què vols fer-hi, bonica? Tampoc t'has atrevit a fer el pas després d'un any llarg. Què fem? —li va preguntar dolçament—. Ara ja està fet. No cal patir tant, ja veurem com evolucionen les coses. Tu ara ves a *disfrutar* de la teva nit. T'ho mereixes.

Es va sentir com un petó.

—Guapa que ets! —va enaltir la Raquel a la Carme.

La festa va continuar. Jo vaig sortir del lavabo i la Sònia em va fer un petó després de preguntar-me si m'havia rentat les mans. Ens ho vam passar bé.

© del text: Joel C. Pineda, 2024
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2024
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2024
ISBN: 978-84-1303-571-0
DL: L 587-2024
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
www.bobala.cat

—❧ imprès a **lleida** ►—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.